

Pasqua a 50 anys del Concili Vaticà II

Dm, 10/04/2012 per Catalunya Religió

[Contemplació de l'Evangelí](#)

De molt de temps la frase bíblica que més m'afecta en la Pasqua és la de Colossencs 3,3: "La vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist".

L'entenc així: Crist, en la Creu, va pujar fins al Pare, però amb tots nosaltres: està amb Déu Pare i amb nosaltres. O, com diu el mateix sant Joan: "Aquell dia coneixereu que joestic en el meu Pare i vosaltres en mi" (Joan 14,20). És la comunió de nosaltres amb el Pare i amb el Fill, en un mateix Esperit de Veritat i d'Amor.

Per això, avui et diuen per felicitar-te: nosaltres també hem ressuscitat. Comencem aquí a la terra a viure la vida de Jesús que comparteix la vida de Déu. Però Jesús no es guarda la vida de Déu per a ell sol: "Jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi" (Joan 12,32).

Hem estat atrets per Crist. Tots. Quan em roda el cap i em xiulen les orelles com si algú em digués que el món té raó, deixo que Crist vingui a atreure'm, i Crist se'm presenta encara molt més raonable que el món: amb la raó del qui sap estimar, i del qui ha fet de la seva vida l'art d'estimar.

Tal vegada sigui el mateix Crist qui atreu la meva ment vers el cinquentenari del Concili Vaticà II, ja que tinc el desig de dir veritats constructives [en la ponència que m'han convidat a fer](#) aquesta primera setmana de Pasqua. Ponència ja acabada, però que em sembla pobre i imperfecta. Per això voldria suplicar Déu en aquesta Pasqua perquè Ell sap el que és millor per a la seva Església i ens ha dit "demaneu i us serà donat". Prego.

Perquè l'Església retorni sempre a l'Evangelí de Jesucrist i a la vida de Jesucrist. Aquesta és la veritat d'aquell principi que diu: "l'Església s'ha de renovar sempre": s'ha de reformar segons l'Evangelí.

Perquè es creïn espais de reconciliació, de trobada, de tolerància mútua, de no buscar "enemics" que tenen la culpa de tot: integristes o progressistes. La renovació de l'Església la fa l'Esperit de Jesucrist i del Pare, amb nosaltres. Cada un de nosaltres té però la part alíquota d'una falta petita d'intransigència o d'orgull.

Em sembla que l'eix vertebrador del Concili és la Paraula de Déu en nosaltres. Cal tornar l'Evangelí al Poble de Déu. Nosaltres escoltem la Paraula i la posem en pràctica amb l'amor fratern. Jo no puc organitzar la diòcesis però puc fer un petit grup de "llició divina" que escolti l'Evangelí, l'apliqui a un mateix, supliqui a Déu i contempli amb goig la Paraula. Així, el que comença en el meu cor es fa present en el món.

Us suplico Senyor que amb un Vaticà III o amb un Jerusalem II, o amb la participació alegre i plena de paciència i d'amor de tot el Poble de Déu, puguem viure una llarga temporada no pas de turbulència, "com de combat naval" després del Concili de Nicea (sant Basili), sinó d'humilitat i d'alegria perquè els cristians ens deixem atreure per Crist humil i gloriós en la seva Mort i Resurrecció. Amen.